

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **P. H. N.**
zastoupen Mgr. Ing. Duy Le Duc, advokátem
se sídlem AK Praha 5, Petržálkova 15

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2019, čj. MV-151909-5/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 27. 2. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. MV-151909-5/SO-2018 (dále též jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 10. 2018, č. j. OAM-113-32/ZR-2016 (dále jen „prvoinstanční

rozhodnutí“), tak, že žalobci podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušil povolení k trvalému pobytu (I. výrok) a podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců mu udělil výjezdní příkaz k vycestování z území v trvání 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí (II. výrok).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě vyjádřil přesvědčení, že žalovaný svým postupem porušil § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jelikož napadeným rozhodnutím prvoinstanční rozhodnutí změnil, prakticky ho nahradil a žalobci tak znemožnil podat proti němu odvolání. Žalobce poukázal na skutečnost, že v prvoinstančním rozhodnutí provedl správní orgán I. stupně úvahu o přiměřenosti zásahu tohoto rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Vycházel přitom z předpokladu, že žalobce naplnil skutkové podstaty podle § 871 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců. Důvodem zrušení tak mělo být jednak účelově uzavřené manželství žalobce, jež mělo mít za cíl získání pobytového oprávnění, a jednak skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalovaný však neshledal, že by žalobce účelově uzavřel manželství, a závěr o naplnění skutkové podstaty dle § 871 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců proto vypustil. V souvislosti s touto změnou žalovaný provedl nové hodnocení přiměřenosti dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Tím nahradil činnost, kterou zákon svěřuje nalézacímu správnímu orgánu, a žalobci tak znemožnil podat proti tomuto závěru odvolání.
3. Dále žalobce brojil proti postupu žalovaného, který i přes odvolací námitku aproboval nezákonný postup správního orgánu I. stupně spočívající v neprovedení výslechu žalobce a jeho družky. Ve zmíněném postupu správního orgánu I. stupně žalobce spatřoval porušení § 4 odst. 2 a 4 správního řádu.
4. Dále namítl, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí. Ta měla spočívat v postupu správního orgánu I. stupně v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, jelikož nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce též namítl, že správní orgány zjišťovaly pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. K tomu poukázal na řadu podle něj zavádějících nepřesností prvostupňového rozhodnutí, zejména na nepotvrzené konstatování správního orgánu I. stupně o tom, že získal pobytové oprávnění obcházením zákona, že je recidivista, a tudíž nenapravitelný, jelikož byl v minulosti potrestán podmíněným trestem odnětí svobody, a že neuvedl žádné skutečnosti ve svůj prospěch. Žalobce k tomu připomněl, že se na něj vztahuje amnestie z roku 2013, a to s účinky zahlazení. Závěrem této námítky žalobce konstatoval, že v napadeném rozhodnutí se nejvíce zavádějící skutečnosti již nevyskytly, nicméně sám nebyl stále vyslechnut a nebyly provedeny důkazy a skutečnosti svědčící v jeho prospěch.
5. V posledním bodu žalobce namítl, že napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou zcela zjevně nepřiměřená z hlediska svých dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Poukázal na to, že má na území České republiky vytvořeny silné rodinné vazby, povolení k pobytu v České republice má již dlouhou dobu a v zemi původu nemá žádné relevantní vazby. Nadto je v případě rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu intenzita zásahu do jeho života nepoměrně vyšší, než v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o

trvalý pobyt. Podle judikatury správních soudů se rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu blíží svou závažností rozhodnutí o správním vyhoštění. K větší závažnosti rozhodnutí o zrušení pobytu žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012. Dle žalobce správní orgány nyní projednávány případ paušalizují, používají zcela obecná tvrzení o drogové trestné činnosti a odůvodní napadeného rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Připomněl též znění § 174a zákona o pobytu cizinců upravující posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí. V souvislosti s uvedeným ustanovením se žalobce vyjádřil v tom smyslu, že pokud správní orgán provede požadovanou úvahu o dopadech rozhodnutí jen v omezené míře, nebo se s nimi nevypořádá vůbec, nemůže takové rozhodnutí obstát. Podle žalobce v projednávaném případě odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí v odůvodnění chybí. Uzavřel, že žalovaný svým postupem porušil § 174a zákona o pobytu cizinců, a § 3 správního řádu, neboť nezjistil skutečný stav věci a nevypořádání se s nepřiměřeností rozhodnutí mělo za následek porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 18. 3. 2019 zrekapituloval průběh správního a soudního řízení. K žalobním bodům pak uvedl, že žalobci nebylo upřeno právo na odvolání, neboť i po změně výroku prvoinstančního rozhodnutí byl v odvolacím řízení přezkoumán důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Změna ustanovení, podle něhož bylo postupováno v případě druhého výroku, byla nezbytná, jelikož napadeným rozhodnutím byl z prvního výroku vypuštěn jeden z důvodů zrušení pobytového oprávnění. K nadbytečnosti provádění výsledku žalobce a dalších osob v situaci, když žalovaný považuje rodinné vazby za skutečné, odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018-34, a k nadbytečnosti provádění dalšího dokazování odkázal na rozhodnutí téhož soudu ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018-57. K amnestování žalobce po jeho prvním odsouzení žalovaný uvedl, že tato skutečnost neznamená, že by se žalobce dané trestné činnosti nedopustil. V souvislosti s hodnocením jednání žalobce nebylo uvedeno, že by byl recidivista nebo že je nenapravitelný. Doplnění informací o popis škodlivosti drogové trestné činnosti bylo v projednávaném případě relevantní, neboť se žalobce drogové trestné činnosti dopustil. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

7. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci řízení s takovým postupem souhlasili. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

8. Dne 23. 2. 2016 si žalobce převzal oznámení o zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vydané správním orgánem I. stupně na základě podnětu. Tím byl rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014 vydaný v řízení vedeném pod sp. zn. 5 T 49/2014 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 9. 2015, č. j. 12 To 49/20158-911, který nabyl právní moci dne 8. 9. 2015. Tímto rozsudkem byl žalobce uznán vinným jako spolupachatel spácháním přípravy k zvláště závažnému zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 3 let.
9. Dne 16. 12. 2017 správní orgán I. stupně vydal oznámení o rozšíření správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť měl za to, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat trvalý pobyt, a to účelovým sňatkem.
10. Dne 31. 5. 2018 byl žalobce informován o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dne 12. 6. 2018 do protokolu o seznámení se účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí zmocněnec žalobce uvedl, že podá písemné vyjádření ve lhůtě 10 dnů. Žádné takové podání však neučinil.
11. Dne 8. 10. 2018 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 87l odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců a zároveň žalobci uložil 30denní lhůtu k vycestování. Součástí rozhodnutí byl i výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
12. Dne 10. 10. 2018 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které doplnil podáním ze dne 18. 10. 2019. V něm namítl, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přestože v řízení zahájeném z moci úřední tíží důkazní břemeno plně správní orgán. Namítl i nepoužitelnost výpovědi své bývalé manželky, jelikož správní orgán I. stupně sám poukázal na její lživou odpověď na dílčí otázku v jiném řízení. Žalobce tak namítl pochybení při hodnocení důkazů, výsledk jako takový navíc nesplňoval podmínky stanovené právním předpisem, protože nebyla umožněna přítomnost právního zástupce žalobce. Žalobce nesouhlasil též se závěrem, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebude mít nepřiměřený dopad do jeho rodinných vazeb. Správní orgán I. stupně sám poukázal na skutečnost, že žalobce má na území ČR družku a dvě nezletilé děti a jejich vazby jsou silné a funkční. Dle žalobce měl být posuzován především zájem dětí. Žalobce poukázal i na jednotlivé problémy realizace rodinného života a styku se svými nezletilými dětmi v případě svého vycestování do země původu. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

13. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce namítl nedostatečné vypořádání odvolací námítky, v níž namítal nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí, a takové opomenutí by mohlo mít za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce namítl i ve vztahu k jeho odůvodnění, zabýval se krajský soud nejdříve touto námítkou.

15. Nutno konstatovat, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze vůbec rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, všechna v tomto rozsudku krajským soudem citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě kterých správní orgán dospěl k závěru, který je v rozhodnutí vysloven. Pod nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se podřazuje nedostatek důvodů skutkových. Jedná se zpravidla o případy, kdy je rozhodnutí opřeno o důvody a skutečnosti v řízení nezjištěné nebo nedostatečně zjištěné nebo zjištěné v rozporu se zákonem. Dále platí, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).
16. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný s odkazem na obsah správního spisu vyličil konkrétní skutkové okolnosti dané věci, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti odvolacích námitek, a vyslovil závěry, ke kterým na základě svých úvah dospěl. Zejména pak odůvodnil změnu prvoinstančního rozhodnutí, když zúžil důvody zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, a to právě proto, že rozhodnutí o zrušení uvedeného povolení z důvodu obcházení zákona nebylo dostatečně podloženo. Napadené rozhodnutí je tak dle názoru krajského soudu přezkoumatelné, o čemž také svědčí skutečnost, že s jeho závěry žalobce ve své žalobě polemizuje.
17. Krajský soud dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.
18. Žalobce proti napadenému rozhodnutí dále brojil námitkou, že rozhodnutím o změně prvoinstančního rozhodnutí mu bylo odejmuto právo podat odvolání proti změněnému znění rozhodnutí.
19. Krajský soud v této souvislosti odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, v němž tento soud uvedl: *„Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda změnou rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu je možné doplnit absentující výrok rozhodnutí správního orgánu prvého stupně. Zde je nutno především zdůraznit, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde stěžovatel) napravit vady řízení před správním orgánem prvého stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn. Změna rozhodnutí ale spočívá*

výhradně ve změně výroku, protože pouze výrok je závaznou a vykonatelnou částí správního aktu, kterou se přiznává účastníkům řízení určité právo nebo se mu stanoví určitá povinnost, popř. se závazně deklaruje, že zde určité právo nebo povinnost je, či není. Změna výroku navíc musí být podepřena vyloženíím důkazního a právního stavu a z nich vyplývajících odlišností mezi důvody rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně.“

20. Z uvedeného vyplývá, že dle ustálené rozhodovací praxe je ve správním řízení možné doplnit chybějící výrok prvostupňového rozhodnutí rozhodnutím odvolacího orgánu. Tím spíše je tedy v souladu se zákonem rozhodnutí žalovaného v projednávaném případě, jelikož změnou rozhodnutí byl důvod zrušení povolení k trvalému pobytu zúžen, nikoli rozšířen. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že by žalovaný nahrazoval činnost správního orgánu I. stupně v rozporu se zákonem. Ve výše uvedeném rozhodnutí totiž Nejvyšší správní soud poukazuje na pravomoc odvolacího orgánu napravovat vady řízení před orgánem I. stupně, stejně jako rozhodnutí jím vydaných.
21. Nepřípustným by byl pouze postup *„kdy odvolací orgán doplní napadené rozhodnutí o zcela nový výrok, který v řízení na prvním stupni nebyl vůbec učiněn a kterým se rozhoduje o povinnosti účastníka řízení, např. o povinnosti obviněného nahradit škodu v řízení o přestupku“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. července 2008, čj. 2 As 20/2008-73). Jinak řečeno, odvolací orgán nesmí výrokiem svého rozhodnutí některému z účastníků založit novou, dosud neexistující povinnost, kterou mu orgán I. stupně uložit opomněl (např. uhradit pokutu), ani uloženou povinnost podstatně pozměnit. Krajský soud tedy dospěl k tomu, že postupem žalovaného nedošlo k porušení příslušných ustanovení zákona. Způsob, jakým žalovaný změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nemohl být pro žalobce nikterak překvapivý, jelikož tato změna reflektovala jím podanou odvolací námitku, nebyla mu uložena nová povinnost a nebylo ani nově rozhodnuto o jeho oprávnění.
22. Další námitkou žalobce brojil proti postupu, jímž žalovaný aproboval nezákonný postup správního orgánu I. stupně spočívající v neprovedení výsledku žalobce a jeho družky, jelikož výsledek mohl být přínosný z hlediska posouzení přiměřenosti rozhodnutí.
23. K této námitce krajský soud připomíná část III. napadeného rozhodnutí, kde žalovaný konstatoval důvodnost námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž poukazoval na vadu řízení spočívající v neprovedení výsledku žalobce a jeho bývalé manželky, ovšem pouze ve vztahu ke zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. I s ohledem na tuto vadu rozhodl žalovaný o změně prvoinstančního rozhodnutí. Odůvodnění uvedené změny považuje krajský soud za dostatečné, ztotožňuje se s ním, a proto na ně odkazuje.
24. Námitku neprovedení výsledku žalobce a jeho družky ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života dostatečně vypořádal již žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný nerozporoval existenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky, proto správně vyhodnotil provádění dalšího dokazování za účelem prokázání jejich existence za nadbytečné. V podané žalobě pak žalobce pouze stroze uvedl, že výsledek jeho osoby a jeho družky mohl být přínosný z hlediska posouzení přiměřenosti rozhodnutí, přesto je správní orgány neprovedly. Neuvedl však, k prokázání jaké skutečnosti, která by měla mít vliv na posouzení přiměřenosti dopadů, měly takové výsledky vést. Za situace, kdy bylo již ve správním řízení zjištěno, že žalobce skutečně má na území České republiky dvě nezletilé

děti a družku, a žalobce navrhl tyto výsledky bez konkrétního vysvětlení, jaké další skutečnosti by měly být zjištěny, není provedení navržených výsledků nutné. Pokud přitom jde o samotný účastnický výsledek žalobce, ten měl v průběhu správního řízení dostatek prostoru pro sdělení všech relevantních okolností týkajících se jeho soukromého a rodinného života, navíc byl již před orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Jelikož tedy žalobce ani v žalobě námitku neprovedení navržených výsledků nekonkretizoval, shledává krajský soud vypořádání se s jejich neprovedením v odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné. V této souvislosti nutno připomenout, že správní orgány v daném případě dospěly k závěru, že rodinné vazby žalobce k družce a nezl. dětem nepřevážily veřejný zájem na tom, aby na území ČR měli trvalý pobyt pouze cizinci, kteří se na jejím území nedopustili závažné trestné činnosti.

25. V poslední námitce žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je zcela zjevně nepřiměřené z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života. K tomu krajský soud nejprve konstatuje, že nelze přisvědčit námitce, že absentuje zohlednění dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Naopak žalovaný se těmito dopady podrobně zabýval na stranách 5-8 napadeného rozhodnutí. K žalobcovým tvrzením, že má v České republice silné rodinné vazby, že trvalý pobyt měl povolen po dlouhou dobu a v zemi původu již nemá relevantní vazby, žalovaný uvedl, že důsledku v podobě zrušení povolení k trvalému si žalobce musel být vědom již při páčání trestné činnosti. To, jak žalovaný uvedl, samo o sobě ohrožuje realizaci rodinného a soukromého života žalobce i na svobodě a nese s sebou důsledky nejen trestněprávní. V souvislosti s existencí následků žalobcova odsouzení vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30. Žalobce navíc nijak nezpochybňoval závěr žalovaného, dle kterého nebyly zjištěny osoby na něm závislé svým pobytovým oprávněním. Krajský soud má za dostatečně odůvodněný i závěr žalovaného o neexistenci žalobcových společenských a kulturních návyků získaných v České republice, které by mu bránily v opětovném zařazení se do společnosti jeho země původu. Žalovaný k této otázce zohlednil délku pobytu žalobce v zemi původu, v České republice, stejně jako jeho pobyt ve výkonu trestu odnětí svobody. Dále pak uzavřel, že žalobce byl dle výše specifikovaného odsuzujícího rozsudku bez zaměstnání, což nesvědčí o jeho dostatečné ekonomické integraci, stejně jako o ní nesvědčí páčání drogové trestné činnosti ze zjištěných důvodů. K neexistenci vazeb na území České republiky hodných ochrany krajský soud v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí, neboť tam uvedené odůvodnění považuje za dostatečné.
26. Žalovaný se dostatečně zabýval i dopadem svého rozhodnutí na rodinné vazby mezi žalobcem, jeho družkou a nezletilými dětmi. K tomu připomněl, že zrušení rozhodnutí o trvalém pobytu žalobce neznamená, že by mu byl zakázán pobyt na území České republiky, stejně jako mu nebyl zakázán styk s jeho nezletilými dětmi a družkou. Žalovaný dle krajského soudu dostatečně odůvodnil závěr, dle kterého délku pobytu žalobce na území České republiky a jeho rodinné vazby nelze považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalovaný k tomu zohlednil zejména důležitost namítaných rodinných vazeb, závažnost žalobcem spáchané trestné činnosti a zabýval se též možnou realizací rodinného života žalobce jinde, než na území České republiky. Své závěry podpořil odkazem a citací přílehlavých rozhodnutí správních soudů. Krajský soud takové hodnocení shledává věcně správným, nemá k němu co dodat, a proto na ně v podrobnostech odkazuje.

V. Závěr a náklady řízení

27. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. ledna 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu